

Elämäni on
ohentunut ja vanhuus
paistaa jo läpi.

Käyn surun suolla
murheen polun varrella
itkemässä ja
etsimässä kaikkia
hukattuja hetkiä.

Vaipuneena mietteisiini
istuin kalliolla.
Meren äänet rantaan kiiri,
yksin tahdoin olla.

Sydäntäni suru riipi,
kipu kaivatusta.
Lensi siihen sinisiipi
tuoden lohdutusta.

Suru suli kyyneliini,
sinisiivet heijaa,
vastannut ei puheisiini,
kuunteli vain hiljaa.

Unelmiini, sinisiipi,
illan tullen lennä.
Salatuimpiin haaveisiini
luvan annan mennä.

Näytä tietä, sinisiipi,
voitko harhaan viedä?
Mieleni on tuuliviiri,
enkä suuntaa tiedä.

Aamun tullen, sinisiipi,
lennä, olet vapaa.
Toivo sydämeeni hiipi
suruverhon takaa.

Viikon vaelsin kairassa
omia polkuja pitkin.
Leirinuotion loimussa
elämän varjoja itkin.

Taakan kantajan sydäntä
hellivät erämaan tuulet:
kurun pohjalta syvältä
huminan nousevan kuulet.

Kairan hoitava hiljaisuus
jokaisen syliinsä sulkee.
Ääneen itketty salaisuus
tuulessa taivaaseen kulkee.

Rinkkaa kevensi eniten
päivämatkoista pisin.
Halki polkujen kivisten
eniten keveni sisin.

